

stimulere de gamle, som endnu har Arbejds-
evne, til længst muligt at klare sig ved egne
Kræfter og udsætte Støtten fra det offentlige.

Det ærede Medlem vil sige: Ja, men
jeg har ønsket at imødekomme de samvir-
kende Sogneraadforeninger, som jo har
fremsat et Ønske om, at man ganske op-
hævede disse Alderstrin under Hensyn til,
at det i Almindelighed var de bedre stillede,
som man herigennem hjalp, for det var de
eneste, der havde Tid til at vente. Nej, de
samvirkende Sogneraadforeninger kunde
kun imødekommes ved ganske at ophæve
den Trappe, der her hidtil har været at
finde i Loven. Men man kan ikke gøre det
ved at gøre Trinene saa smaa, som det ærede
Medlem her har villet gøre. Det er ganske
udelukket, for det vil faa den Virkning, som
jeg nylig har skildret, en Virkning, som
ganske sikkert ligger langt borte fra de
samvirkende Sogneraadforeningers Ønske.
Derfor er den Imødekommen, som det ærede
Medlem her har villet vise, i Virkeligheden
uden Mening.

Jeg tror for øvrigt heller ikke, at de
samvirkende Sogneraadforeninger paa dette
Punkt fuldt ud har Ret, thi ganske vist er
det klart, at en gammel Person, som har
nogen Formue, bedre er i Stand til at af-
vente 68 Aars Alderen, inden han skrider
til Aldersrentehævning, end en Person, som
skal klare sig ved sine Hænders Arbejde;
det er sikkert nok. Men derfor bør man ikke
opgive det Incitament til længst muligt at
udnytte sine Kræfter, som ligger i, at man
faar noget mere i Aldersrente, jo længere
man venter, indtil en vis Grænse. Og naar
vi ser paa de Tal, som statistisk er tilveje-
bragt, og som viser, hvor mange der har
udsat Aldersrentehævningen fra det 65de Aar
og opefter, viser det sig at være et ganske
betydeligt Tal og et Tal, som rummer mange
udenfor deres Kreds, som har kunnet klare
sig gennem disse Aar ved Forbrug af til-
stedeværende Formue.

Men det er alt sammen Enkeltheder,
som man kan diskutere, men som ikke rører
ved det principielle, som jo nu har fuld Til-
slutning fra alle Sider, ogsaa paa dette
Punkt, hvad jeg kun kan glæde mig over.
Det viser sig endvidere, at man er naaet til
Opstilling af fælles Regler indenfor alle
Partier af de fradragsfrie Beløb og fælles

Regler med Hensyn til Beregningen af Fra-
dragene.

Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen
stod her og sang en Hymne — hvad der
naturligvis kun kunde glæde mig — til de
nugældende Regler, til de fradragsfrie Beløb
paa adskillige Hundrede Kroner, som den
gældende Lov indeholder, og til de meget
lempelige Fradragsregler, som det ærede
Medlem af karsken Bælg nu gennem 4 eller
5 Aar har angrebet rundt i Landet, hvor han
er kommet frem. Tonen lød ganske vist
lidt falsk, det kunde ikke være andet, det
er ikke saadan at stille Trompeten om fra
Dur til Moll, som det ærede Medlem har
gjort her i Dag. Men til Trods for, at Klang-
farven egentlig ikke var tiltalende, kan jeg
ikke des mindre kun glæde mig over, at det
ærede Medlem paa dette Punkt har faaet
Forstaaelse. Reglerne er i det væsentlige
de samme. Det Flertal, der har samlet
sig om Ændringsforslag Nr. 3, giver lidt
gunstigere fradragsfrie Beløb for de større
Købstæders Vedkommende end de Radikale
og Socialdemokraterne. Naar jeg har fore-
slaaet dette, og naar man har sluttet sig
dertil, ligger det naturligvis i, at man har
ment — hvad der jo ogsaa var Grundtonen
i det ærede Medlem Hr. Wilmanns Indlæg
her —, at i de store Købstæder ligger Livs-
forholdene ikke saa overordentlig forskelligt
fra Forholdene i Hovedstaden, og derfor
har man for de større Købstæder med 10 000
Indbyggere eller derover ment, at det fra-
dragsfrie Beløb burde være det samme, som
er foreslaaet for Hovedstadskommunernes
Vedkommende.

Derimod foreslaar saa jeg med Til-
slutning fra Flertallet, at man anvender
lidt skarpere Fradragsregler end dem, der
er foreslaaet af de to Mindretal. Men
ogsaa her er det jo Enkeltheder, som kun
betyder nogle faa Kroner til den ene eller
til den anden Side, og som der derfor ikke
er Anledning til at komme dybere ind paa;
det principielle er vi enige om, og trods
Hymnen til de gældende Regler slutter
dog ogsaa det ærede Medlem Hr. Holger
Larsen sig til det principielle, som andre
er enedes om, og det kan jeg jo kun takke
det ærede Socialdemokrati for og udtale
Haabet om, at man da paa dette Punkt
vil kende sin Besøgelsestid og indstille de